GORĄCY ROMANS®

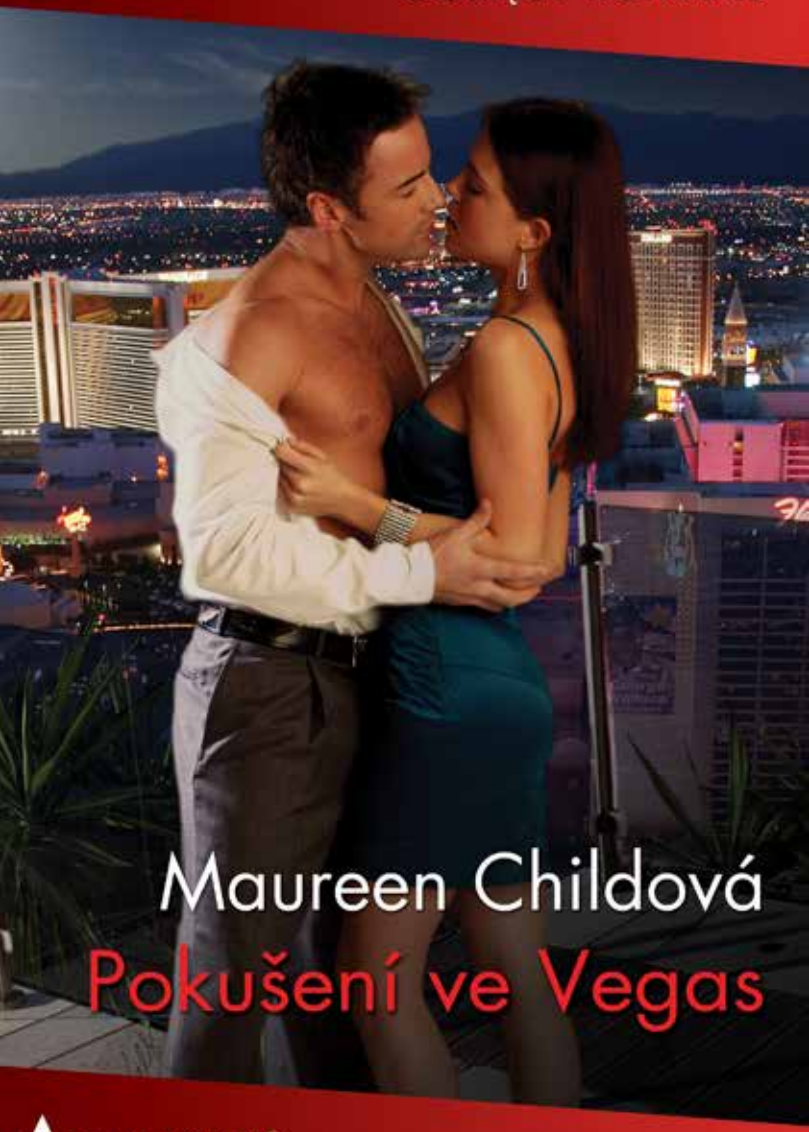

Maureen Childová

Pokušení ve Vegas

HARLEQUIN®

Maureen Childová

POKUŠENÍ VE VEGAS

Překlad

Lucie Poulet

Milá čtenářko,

v únorových příbězích je krásně vidět, jak mylné jsou představy, že své emoce můžeme ovládat na sto procent. Možná se i Vám stalo, že jste si řekla: přece se nezamiluju, když to nemá žádnou budoucnost… Ale láska si nenechá poroučet. Když přijde, je tady a logika, předsevzetí a takzvaný zdravý rozum jdou stranou. To se děje i mým hrdinům. V povídce Přítel i milenec? *mají hrdinové pocit, že jejich přátelství s výhodami je perfektní uspořádání… Ovšem pak nastane chvíle, kdy začnou, k vlastnímu úleku, očekávat více. Romance* Na irské svatbě *je o bláznivém předstírání vztahu, které nakonec ve vztah opravdu přeroste. A poslední příběh,* Pokušení ve Vegas, *vypráví o tom, jak síla přitažlivosti může překonat předsudky, strach a dokonce i intriky okolí.*

Věřím, že si četbu krásně užijete.

Váš Harlequin

Maureen Childová

POKUŠENÍ VE VEGAS

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tempt Me in Vegas

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Lucie Poulet

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2018 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4915-7 (EPUB)
ISBN 978-8-3276-4916-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4917-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Tohle není žádná zatracená telenovela, ale skutečný život!“ Cooper Hayes si zarazil ruce do kapes a mračil se na muže, který seděl naproti němu. „Jak se to, kčertu, stalo? V normálním životě se při čtení poslední vůle z ničeho nic neobjevují tajní dědici!“

„Jediné, co zatím víme, je její jméno,“ připomněl mu Dave Carey.

To byla pravda, ale stěží ho to dokázalo utěšit. Cooper na druhého muže chvíli tiše hleděl. Dave byl už od střední školy jeho nejlepší přítel a důvěrník. Byl vždycky rozumný, měl logické uvažování a tak zatraceně chladnou hlavu, že to bylo občas dost popuzující. Třeba zrovna teď. „To snad stačí, ne? Ta ženská existuje. Má jméno. A teď navíc i polovinu mojí společnosti,“ dodal Cooper temně. „A jako by to nestačilo, vůbec nic o ní nevíme.“ Tady, v kanceláři ve dvacátém patře hotelu StarFire, dal Cooper průchod své frustraci. Před správní radou a firemními právníky musel skrýt překvapení i hněv, které cítil při čtení poslední vůle Jacoba Evanse. Tato místnost s velkými okny, tlustým kobercem a luxusním nábytkem většinou Coopera dokázala uklidnit. Připomenout mu, jak daleko se firma pod jeho vedením dostala. Když se díval na malby proslulých Hayesových hotelů, které byly rozvěšeny po stěnách, cítil hrdost. Jacob, Cooper a Cooperův otec tuto společnost založili, byl to však Cooper, který ji přivedl k tomu obrovskému

úspěchu, jaký zažívala v poslední době. Momentálně však bylo těžké čerpat útěchu z podnikání, když se otřásly jeho nejhlubší základy.

Cooper to pořád ještě vůbec nechápal. Zatraceně, vždyť měl většinu svého života všechno pěkně pečlivě naplánováno. Hayes Corporation… to bylo jeho dědictví. Právoplatný odkaz. Celé roky se připravoval na to, aby mohl převzít otěže, a během té doby dokázal z jejich hotelů udělat prakticky synonymum pro luxus. Ačkoli Hayesovy pětihvězdičkové hotely stály po celém světě, jejich hlavní sídlo bylo tady, ve vlajkovém hotelu StarFire, v Las Vegas. Budova prošla během let masivní rekonstrukcí, v rámci Vegas tvořila jednu z dominant a v noci zářila jako skutečná ohnivá hvězda, po níž byla pojmenovaná. Když zemřel jeho otec, Trevor, Cooper zaujal jeho místo a pracoval s Jacobem. Vzhledem k tomu, že ten muž žádnou rodinu neměl, rozumělo se samo sebou, že až zemře, celá společnost bude patřit Cooperovi, který byl v tomto předpokladu vychován jako nějaké královské dítě. Až na to, že to tak nedopadlo.

Cooper se znovu podíval na Davea. Dave byl teď jeho asistent, ale dřív v době studií spolu do firmy chodili na letní brigády, střídali oddělení a učili se o hotelovém podnikání všechno, co mohli. Když Cooper převzal firmu po otci, Dave přišel spolu s ním. Nedokázal si představit, že by tu práci mohl dělat bez Davea. To, že měl po boku někoho, komu mohl naprosto věřit, bylo neocenitelné. Dave seděl v jednom z kožených křesel naproti Cooperově masivnímu dřevěnému stolu. Měl na sobě tmavý oblek s tmavočervenou kravatou. Hnědé vlasy měl ostříhané nakrátko a jeho tmavohnědé oči měly zamyšlený výraz. „Teď toho ještě moc nevíme. Za pár hodin se to změní. Nasadil jsem na to naše nejlepší muže."

„Fajn," zavrčel Cooper, kterého sžírala netrpělivost. „Jacob měl dceru. Dceru, o které nikdo nevěděl.

Zní to jako zápletka z nějakého béčkového filmu.“ Neuvěřitelné. Vypadá to, že Jacob měl nakonec přece jen rodinu. Dceru, kterou nikdy neviděl a kterou před necelými třiceti lety společně s její matkou poskytl k adopci. A s odhalením této pravdy si počkal, dokud nebude po smrti. Cooper si prohrábl rukou tmavé vlasy a potřásl hlavou. „Člověk by si myslel, že mě Jacob bude aspoň dopředu varovat.“

„Možná to měl v plánu,“ nadhodil Dave, ale pak rychle zmlkl, když se na něj Cooper zamračil.

„Znal jsem ho celý život,“ připomněl svému příteli. „A to si Jacob za posledních pětatřicet let nemohl najít pět minut, aby mi něco řekl? *Ach, zmínil jsem se ti někdy, že mám dceru?*“

„Jestli čekáš, že ti to vysvětlím,“ pokrčil Dave rameny, „načekáš se hodně dlouho. Nemůžu ti říct, proč ti o tom nikdy nepověděl. Ale co vím, je to, že Jacob asi nepředpokládal, že umře při nehodě golfového vozíku. To nepředpokládá nikdo, ne?“

To byla pravda. Kdyby se ten vozík nepřekotil, Jacob by si nezlomil vaz a nic by se nezměnilo. Zatím. Jacobovi bylo osmdesát let, takže jednou by na to stejně došlo. „Vzdal se jí, dal ji k adopci, ignoroval celé roky její existenci… a pak jí zanechá polovinu firmy?“ Cooper se zhluboka nadechl. Chtěl se uklidnit, ale klid nepřicházel. „Kdo něco takového udělá?“ Dave neodpověděl, protože odpověď zkrátka neexistovala. V tomto okamžiku měl Cooper jen samé otázky: Kdo je ta žena? Jak zareaguje, až se dozví, že se stala dědičkou takového majetku? Bude si přivlastňovat právo mluvit do toho, jak Cooper celou společnost vede? Ztuhl. Ne. Neexistuje, aby zasahovala do vedení společnosti, ať je, jaká je. „Fajn,“ přikývl sám pro sebe. „Chci se o téhle –“ odmlčel se a podíval se na kopii Jacobovy poslední vůle, která ležela na stole, „– Terri Fergusonové dozvědět všechno, co půjde. Do dnešního večera. Kam chodila do

školy, co dělá, koho zná. Zatraceně, chci vědět, co mívá na snídani! Pokud s ní budu muset jednat, chci mít tolik munice, kolik je jen možné."

„Chápu." Dave se postavil a obrátil se ke dveřím. „Možná budeme mít štěstí. Třeba to nebude chtít."

Cooper by se zasmál, na to však příliš zuřil. „Jasně, to se určitě stane. Lidi každou chvíli odmítají miliony dolarů."

Dave přikývl. „Jo."

„Ne, ona to neodmítne," řekl Cooper spíš sobě samému než svému příteli. „Ale nedovolím, aby se jen tak objevila odnikud a stala se součástí společnosti. Je mi jedno, kdo to je. Možná bychom měli udělat něco jiného: přemluvit ji, aby si vzala peníze a šla si svou cestou."

„Za pokus by to stálo," přikývl Dave. „Popoženu kluky, ať všechno co nejdřív zjistí."

„Fajn." Jakmile jeho přítel odešel, Cooper se obrátil k oknům za sebou. Hleděl na Las Vegas Boulevard, který byl známější pod svou přezdívkou Strip a táhl se třicet pater pod ním. Nechal svoje myšlenky volně proudit. V tomto hotelu vyrůstal a pořád bydlel v tomtéž bytě v pětadvacátém poschodí. V Las Vegas znal každý kámen a vášnivě ho miloval. Na ulici se potulovali turisté s nadějí, že budou mít štěstí a že jim vydrží hotovost v peněženkách, kterou hodlali prosázet. Hráli na automatech, u herních stolů a v sálech na Bingo! Každý jeden z nich sní o tom, že se domů vrátí jako boháč. Proč by to s Jacobovou dcerou mělo být jinak? Hleděl na hotely, které stály kolem toho jeho, a nikoli poprvé si všiml, že za denního světla Vegas nemá ani zdaleka takové kouzlo jako večer a v noci. Město během dne spalo, ale s přibývající tmou se rozsvítilo a vrhlo se do bezuzdného života. Cooperova rodina byla součástí historie Vegas po desetiletí. Věděl, že toto si musí neustále připomínat. Obrátil se a přistoupil opět ke stolu. Převzal otcovo

dědictví a udělal z něj celosvětovou značku. Zanechal už ve svém věku stopu, a to tvrdou prací, přímočarostí, obchodní břitkostí a přesnou vizí toho, co chce. Ať se propadne, jestli mu tohle všechno bude nějaká vetřelkyně chtít narušit…

„Promiňte…“ Terri Fergusonová potřásla hlavou a skoro se musela štípnout do ruky, aby se ujistila, že nesní. Ale jediný pohled po konferenční místnosti v bance, kde pracovala, ji přesvědčil o tom, že tohle všechno je pravda. Před čtvrt hodinou byla dole u přepážky a pomáhala paní Francisové uskutečnit převod peněz na účet jejího vnuka. Teď seděla tady naproti velmi zaměstnaně se tvářícímu právníkovi a poslouchala něco, co se spíš podobalo pohádce s ní v hlavní roli. „Nevadilo by vám, kdybyste mi to všechno pověděl ještě jednou?“

Právník, Maxwell Seaton, si povzdechl. „Slečno Fergusonová, už jsem vám to vysvětloval dvakrát. Kolikrát to ještě budete chtít slyšet?“

Terri v hlase staršího muže slyšela trochu pohrdlivý tón a částečně se mu ani nedivila. Ale na druhé straně… Nevyvedlo by snad z míry něco takového každého, kdo by se dostal do její situace? Nic z toho, co slyšela, nedávalo nejmenší smysl. Ještě před chvílí prožívala obyčejný den v Ogdenu, ve státě Utah. Šla do práce, smála se s přáteli, pak se posadila na své místo za přepážkou v bance Wasatch v centru města. Do banky přicházeli známí zákazníci, dokud se neobjevil tento muž a nepřišel za ní. Několika slovy pak obrátil celý její dosavadní život vzhůru nohama.

Teď si sundal brýle, znovu si povzdechl, vytáhl z kapsy saka bělostný kapesník a zbytečně si přeleštil čočky. „Jak jsem vám již objasnil, slečno Fergusonová, jsem zde jako vykonavatel závěti vašeho biologického otce.“

„Můj otec,“ zašeptala Terri a i to prosté slovo jí

připadalo… zvláštní. Od dětství věděla, že je adoptovaná. Její rodiče jí pověděli pravdu: že si ji vybrali, protože se do ní zamilovali v prvním okamžiku, kdy ji spatřili. Od chvíle, kdy dovršila osmnáct let, ji podporovali, aby našla své biologické rodiče, ale Terri na ně nebyla zvědavá. Proč bych taky měla být? říkala si. To, odkud přišla, není ani zdaleka tak důležité, jako to, kde je teď. Kromě toho nechtěla svým adoptivním rodičům způsobit bolest. Pak její otec zemřel, matka se přestěhovala do jižního Utahu ke své sestře, a Terri měla příliš mnoho práce se studiem, než aby se zabývala biologickým spojením s lidmi, které vůbec neznala. A teď to spojení odkudsi vyskočilo a kouslo ji rovnou do zadku.

„Ano. Váš otec. Jacob Evans." Právník si znovu nasadil brýle. „Nedávno zemřel a podle jeho poslední vůle jsem za vámi přijel, abych vám sdělil, že jste se stala jeho jedinou dědičkou."

A to všechny ty podivnosti korunovalo. Proč by jí vůbec měl něco odkazovat? Vždyť kromě biologického původu spolu neměli vůbec nic společného. A jestli o ní celou tu dobu věděl, proč se ji ten Jacob Evans nepokusil kontaktovat? Na tyhle otázky nikdy nedostane odpověď. „Jasně. Dobře. Takže… já jsem zdědila hotel?" Zhluboka se nadechla, a než mohl zase promluvit, zvedla ruku. „Doopravdy se omlouvám. Obvykle nejsem tak nechápavá. Vážně. Ale tohle je prostě… bizarní."

Poprvé od chvíle, co právník přišel do banky a požádal ji o soukromý rozhovor, se na jeho rtech objevilo cosi jako úsměv. „Chápu, že je to pro vás velmi nečekané."

„Nečekané. To je dobrý výraz," přikývla a sáhla po láhvi s vodou. Usrkla a dodala: „Ještě lepší by bylo říct, že je to jako rána palicí."

„Asi ano," znovu se usmál. „Slečno Fergusonová, váš otec byl partnerem v Hayes Corporation."

„Fajn…“ To pro ni doslova nic neznamenalo.

Povzdechl si. „Hayes Corporation vlastní více než dva tisíce hotelů po celém světě.“

„Dva tisíce?“ opakovala, a když uslyšela svůj vlastní hlas, zamrkala. Ale vážně? Dva tisíce hotelů? To přece nemůže být pravda. Stáhl se jí žaludek a Terri se rychle nadechla, aby ho uklidnila. Vůně kávy prostupovala vzduch a v pozadí se ozýval ruch z bankovní haly. Lidé dole pracovali, mluvili, smáli se, žili své normální životy. A tady? Terri se pokoušela přemýšlet. Snažila se vzpomenout, kdo je, kde je. Ale její mozek se očividně rozhodl, že na jeden den už přijal dost informací, a úplně se vypnul. Pan Seaton se na ni upřeně díval, ruku položenou na svazku dokumentů před sebou. Aspoň že mu z očí zmizela ta netrpělivost. Možná konečně pochopil, jaký šok právě prožila.

„Jakmile podepíšete tyto listiny, bude to oficiální,“ řekl jí. „Budete vlastnit podíl vašeho otce. A je to podíl v mimořádně úspěšné firmě.“

Naklonila hlavu. „Jak úspěšné?“ zeptala se tiše.

Pousmál se. „Velmi úspěšné. Vy, slečno Fergusonová, jste teď extrémně bohatá žena.“

Bohatá. To je ale divné. Ale dobré. Zrovna jí odpojili kabelovku, protože včas nezaplatila. Na autě potřebuje nové brzdy a s přicházející zimou by si ráda dala do oken novou izolaci a… Instinktivně vztáhla ruku po listinách, pak se zarazila. „Chtěla bych, aby se na to před podpisem podíval můj právník.“ Tedy… byl to vlastně právník jejího zesnulého otce. Ale na tom zase až tak nesejde, že?

„To je rozumné,“ odpověděl a krátce přikývl. Pak vstal a s klapnutím zavřel svůj kufřík. Podíval se na ni a řekl: „Váš nový partner, pan Cooper Hayes, žije v sídle firmy v Las Vegas. Rád by se s vámi co nejdříve setkal.“

„Cooper Hayes.“ To by si asi měla zapsat.

„Ano. Jeho kontaktní informace jsou v tom balíčku.“ Usmál se na ni. „Hayes Corporation sídlí v hotelu StarFire.“

StarFire. O tom samozřejmě slyšela. Viděla jeho obrázky v časopisech. A když teď o tom Terri přemýšlela, vzpomněla si, že viděla na fotkách i toho Coopera Hayese. Vždycky na nich byl s nějakou modelkou nebo herečkou. Byl vysoký, pohledný a oči měl tak modré, že určitě nosil barevné kontaktní čočky. A ten je teď jejím partnerem. Představa, že pojede do hotelu StarFire a setká se s Cooperem Hayesem na jeho domácí půdě, byla trochu zneklidňující, ale patrně se z toho nijak nemůže vyvléknout. Nakonec… teď je to místo napůl její. To, co bylo ze začátku divné, bylo pořád divnější. „Dobře, děkuji.“ Podívala se na listiny, ale ani se jich nedotkla.

„Slečno Fergusonová,“ pronesl ten muž tiše a čekal, dokud se na něj nepodívala. „Jsem si vědom toho, že je to pro vás všechno nové a asi trochu zahlcující –“

„Trochu?“ zasmála se, ale ten zvuk vyzněl trochu hystericky, takže rychle přestala.

„Ale,“ pokračoval klidně, „pevně věřím, že jakmile se vaše situace usadí, povedete si v novém životě velmi dobře.“

„Myslíte?“

„Ano.“ Vzal za kliku a podíval se na ni. „U těch dokumentů je i moje vizitka. Kdybyste měla jakékoli otázky, zavolejte mi.“

„Děkuji.“

Otevřel dveře a Jan Bellingová mu téměř spadla do náručí. Rychle se vzpamatovala a získala rovnováhu, pak se na právníka zářivě usmála. „Omlouvám se.“

„Nic se nestalo,“ odpověděl a zkřivil rty v úsměvu. Naposledy na Terri pokývl a odešel.

Jan vklouzla do místnosti, zavřela za sebou dveře

a spěchala se posadit naproti Terri. Její krátké střapaté vlasy se hodily k zeleným očím, takže vypadala mladistvě jako panenka. „Tak tohle byl trapas," poznamenala.

„Vůbec nedokážu uvěřit, žes poslouchala za dveřmi."

„A já nedokážu uvěřit, že tě to překvapuje. Kromě toho jsem toho moc neslyšela. Ty dveře jsou moc silné, pitomý historický barák a samé dřevo." Jan se nadechla. „Tak o co šlo? Kdo to byl? A co ti chtěl?"

Terri se zasmála a napětí poslední čtvrt hodiny z ní zvolna opadávalo. Jan byla její nejlepší kamarádka a zároveň jediný člověk, který jí v tom snad udělá pořádek. „Když už mluvíme o tom, čemu nedokážeme uvěřit…"

„No tak. Ven s tím."

Terri potřásla hlavou. „Chci ti to všechno povědět, ale měla bych se vrátit do práce."

Jan mávla rukou. „Žádný strach. Šéf říkal, že si můžeš vzít tak dlouhou pauzu, jak bude třeba. Kromě toho tam je mrtvo. Tak začni."

Terri si přehodila láhev s vodou z jedné ruky do druhé a začala. S tím, jak vše své přítelkyni vyprávěla, si znovu uvědomovala, jak bláznivě to celé zní.

„To je jako z nějaké pohádky," pronesla nakonec Jan, když Terri skončila.

„Něco takového mě taky napadlo," pronesla Terri suše. „Takže až dnes hodiny odbijí půlnoc, proměním se zase v dýni, nebo co?"

„Popelka nebyla z dýně. To její kočár byl." Jan se zasmála. „A tohle je prostě skutečnost, ať to zní sebe bláznivěji. Je to vlastně úžasné, Terri. Jsi bohatá. Neskutečně bohatá."

„Panebože." Terri si přitiskla jednu dlaň na žaludek v pošetilém pokusu se uklidnit. Nikdy neměla moc peněz. Když vyrůstala, její adoptivní rodiče byli učitelé, takže ačkoli spolu vedli příjemný život, řídili

auta stará deset let a museli šetřit, aby měli na dovolenou. Samozřejmě, občas si Terri vyrazila do Idaha koupit sázenku do loterie, protože… kdo by nesnil o náhlém zbohatnutí? Ale teď, když se to nakonec doopravdy stalo, bylo to skoro… děsivé.

Jan vztáhla ruku a dotkla se Terri. „Proč neoslavuješ? Vlastně počkej. Promiň. Někdy jsem vážně idiot. Ty reaguješ na to, že zemřel tvůj biologický otec, že?“

„Asi ano. I když… je asi trochu směšné truchlit kvůli někomu, koho jsem nikdy nepoznala, ne?“ Terri tiše přemítala nad tím, jaký asi její otec byl. Proč se nepokusil o kontakt, když očividně o její existenci věděl a věděl taky, kde ji najít? Proč jí odkázal všechno, co mu patřilo? To se asi nikdy nedozví.

Jan si vzala Terriinu vodu a napila se. „Vážně jsi vůbec nevěděla, kdo je tvůj biologický otec?“

„Neměla jsem tušení,“ odpověděla tiše. „A teď mám všechny ty otázky… a nemůžu na ně získat odpovědi… Nevím. Je to tak daleko, až je těžké uvěřit, že je to pravda.“

„Jo, to chápu,“ odpověděla Jan. „Ale aspoň víš, že na tebe myslel. A nakonec ti dal všechno, co měl.“

Terri se pousmála. „Dobrá připomínka. Fajn. Nebudu se litovat. Ale můžu trochu panikařit, ne?“

„To určitě můžeš. Prosím tě… StarFire?“ Jan se usmála. „Je to určitě úžasný hotel.“

„Já vím.“ Terri se zhluboka nadechla, ale měla pocit, že ten divoký třas, který cítila uvnitř, nezastaví vůbec nic. Celý její svět se otřásl v základech a v hlavě jí hučelo. Má dobrou práci, i když nijak vzrušující, ale teď dostala příležitost dokázat něco víc. Jistě, musela by se toho hodně naučit, ale ten nový život by mohl být úžasný.

„A navíc ti patří!“

„Jen půlka.“ Terri se prudce postavila. „Jak bych se mohla z bankovní úřednice stát ředitelkou hotelu?“ zeptala se s panikou v hlase.

„Cože?“ dívala se na ni Jan. „Zabiju tě, jestli o sobě začneš pochybovat. Chápu, že jsi překvapená, ale jsi taky chytrá, umíš to s lidmi a můžeš dělat, co si zamaneš.“

Terri se na ni s úsměvem dívala. „Díky.“

„Nemáš za co.“

„Ani nevím, kde bych měla začít, Jan.“

„Právníkem,“ podotkla Jan suše. Taky se postavila a ve výrazu měla soucit a ochotu pomoci. „Terri, tohle je tvoje veliká příležitost. Šance dostat se z banky, najít si práci, která tě bude bavit. Vezmi to a uteč.“ To všechno byla pravda. Terri si našla tuto práci v bance, protože… protože práci zkrátka potřebovala. Ale rozhodně si tak nepředstavovala svoji kariéru. Doopravdy nevěděla, co vlastně chce. A čím déle zůstane v bance, tím to bude pohodlnější a stále méně pravděpodobné, že odejde, aby si našla něco lepšího. Vždycky se chovala tak, jak se od ní čekalo. Studovala. Pracovala. Možná, že teď jí Vesmír dává příležitost oprostit se od předvídatelného a zjistit, čeho je vlastně schopna. Jan má pravdu, tuto příležitost musí popadnout za pačesy. Musí se pokusit o něco… víc. „Tvůj nový partner čeká, že se s tebou sejde ve Vegas. Musíš si před tím setkáním všechno dobře promyslet.“

Terri vydechla. Není přece zbabělá, nikdy nebyla. Jistě, nikdy nečelila ničemu podobnému, ale věděla, že to dokáže. Nebo ne? Vždycky byla hodná holka. Dobrá dcera. Zodpovědná. Snila o cestování, ale chápala, že aby mohla vidět to, co vidět toužila, musela by šetřit celé roky. Teď jí najednou ležel u nohou celý svět. Byla by hloupá, kdyby to ignorovala. „Máš pravdu,“ přikývla. „Promluvím si s Mikem. Řeknu mu, že potřebuju nějaký čas volno.“

Jan potřásla hlavou a zasmála se. „Když už s ním budeš mluvit, mohla bys mu rovnou říct, že budeš končit nadobro.“